

MEDELBARHET, f. 3. Egenskapen att vara medelbar.

MEDDELSAM, a. 2. Som gerna meddelar sig åt andra, språksam. — *Meddelsamhet*, f. 3.

MEDDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) *Draga* med sig. — Äfv. *Draga* med.

MEDE, m. 2. pl. *medar*. Benämning på hvardera af de tvenne smala, inunder jemna, vanligen jernskodda trån under en kälke eller slåde, hvilkas underyta glider på snön eller isen, då de dragas eller skjutas. Har sammansättningarna Kälkmede, Slädmede.

MEDEL, méd'l, n. 3. (af gamla ordet *Mid*) 1) Midt. *Vid medlet af förra århundradet.* — 2) Hvad som utgör en mellangrad emellan tvenne ting. *Ett mått, som utgör medlet emellan tvenne andra.* — 3) (fys.) Den rymd, hvaruti kroppar röra sig. — *Syn.* Medium. — 4) Hvad som tje-nar till läkedom. *Ett m. emot gikt.* — *Syn.* Läkemedel, Botemedel. — 5) Det, hvarigenom något beverkas, hvarigenom en orsak frambringar en verkning, hvarigenom man söker ernå ett mål. *Det fins blott ett m. emot det onda. Penningen är ett kraftigt m. Tålmod är ett godt m. emot lifvets svårigheter. Han har hittat på ett m. att få slut på saken.* — *Syn.* Hjelpmedel, Utväg, Sätt. — 6) (mindre brukl.) Se *Medelväg.* — *Plur.* 1) Tillgångar, förmögenhet. *Lefva af egna m.* — 2) Penningar. *Kronans m.* — I sammansättningar betecknar ordet en mellan-grad emellan stort och litet, mycket och ringa, t. ex.: *Medelfin, -finhet, -höj, -höjd, -stor, -storlek.*

MEDELART, m. 3. Art, som utgör en mellan-grad emellan tvenne andra.

MEDELBAR, a. 2. Som har samband med eller verkar på något, endast genom något annat. *M. orsak, verkan.* — *Medelbarhet*, f. 3.

MEDELBARLIGEN, adv. Genom medel. *M. verka på något.*

MEDELDAG, m. 2. (tidr.) Dag eller, rättare, dygn, beräknadt efter solens jemna medelrörelse och således året igenom lika.

MEDELFÄRG, m. 3. Färg, som förmedlar tvenne hufvudfärger.

MEDELHAFSÅL, m. 2. Se *Murena*.

MEDELKLASS, m. 3. Mellanvarande klass. *M-en* kallas de personer i ett samhälle, hvilka hvarken tillhöra adeln, de högre embetsmännen eller det ringare folket.

MEDELKRAFT, f. 3. (mek.) Den kraft, som verkar i riktningen af diagonalen till tvenne sidokrafter.

MEDELLÖS, a. 2. Utan medel, tillgångar. — *Syn.* Obemedlad, Torftig.

MEDELLÖSHET, f. 3. Brist på medel, tillgångar. — *Syn.* Torftighet, Små omständigheter, Armod.

MEDELMÅTT, n. 3. Mått, som utgör medlet emellan tvenne andra.

MEDELMÅTTA, f. 1. 1) Egenskapen att vara medelmåttig. *M-n af en persons kunskaper, insigter, själsförmögenheter. Hålla m-n,* vara medelmåttig. *Vara öfver m-n,* öfverstiga det vanliga måttet, vara bättre än andra i allmänhet. — 2) Brist på snille, insigter, duglighet. *Hans m. var ej vuxen denna plats.* — 3) (fig.) Person utan snille, insigter, duglighet. *Han befordrade idel m-tor.*

MEDELMÅTTIG, a. 2. 1) Hvarken stor eller liten, god eller dålig. *En m. karl. M. växt.*

En m. summa. M. måltid. M-t vin. M. skönhet, förmögenhet. Mycket, ganska m., nästan dålig. — 2) (om person) Saknande snille, insigter, duglighet. *M-a menniskor äro vanligtvis mycket själsbelåtna.* — 3) Substantivt brukas stundom *Det m-a*, t. ex.: *I skön konst är det m-a odrägligt.*

MEDELMÅTTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara medelmåttig.

MEDELMÅTTIGT, adv. Hvarken mycket eller litet, midt emellan. *M. rik, god.*

MEDELORSAK, f. 3. Orsak, hvilken verkar endast såsom medel.

MEDELPRIS, n. 3. Pris, som utgör medlet af flera andra, högre och lägre.

MEDELPROPORTIONAL, méd'l-propårtscho-nål, f. 3. (mat.) Storhet, som är midt emellan tvenne andra storheter.

MEDELPUNKT, m. 3. Den punkt, som är lika långt ifrån begge ändarna af en linie, eller ifrån sidorna af en figur eller kropp.

MEDELRÖRELSE, f. 3. (kem.) Rörelse, som utgör medlet emellan andra, hastigare och långsammare.

MEDELSALT, n. 3. Se *Jordsalt*.

MEDELSILL, f. 2. Medelstor sill.

MEDELSORT, m. 3. Se *Mellansort*.

MEDELST, prep. Genom något brukadt såsom medel. *Lyckas m. list.* — *Syn.* Genom, Förmedelst.

MEDELSTÅND, n. 3. Medelklass i ett samhälle.

MEDELTAL, n. 3. Tal, som utgör medlet emellan tvenne eller flera andra, större och mindre. *I m.,* beräknadt efter medeltal, t. ex.: *I m. inlöpa årligen 800 fartyg i hamnen.*

MEDELTID, m. 3. 1) Se *Mellantid.* — 2) (tidr.) Den jemna, oföränderligt lika tid, som beräknas utgöra medlet af dagarnes föränderliga tids-mått under årets lopp, eller den tid, som utvisas af jemngående ur och kronometrar. — 3) (i historien) Tidrymden emellan år 476 e. Chr., då vestromerska riket föll, till år 1517, då reformationen börjades. *M-ens historia.*

MEDELTING, n. 3. Se *Mellanting*.

MEDELVÄG, m. 2. (fig.) Utväg, åtgärd, metod, som utgör en förmedling emellan tvenne eller flera andra. *Hålla, gå m-en,* hålla måttan, t. ex.: *Hålla m-en emellan girighet och slöseri.* — *Syn.* Mätta, Jemna.

MEDELÅLDER, m. sing. Medlet af tiden emellan ungdom och ålderdom, d. v. s. från 30:de till 30:de året. *En m-s man,* som är vid denna ålder.

MEDELÅLDRIG, a. 2. Som är vid medel-åldern.

MEDFADDER, m. 2. pl. — *faddrar.* En, som står fadder på samma gång som en eller flere andra.

MEDFARA, v. a. 3. (böjes som *Fara*) Behandla, handtera. Brukas endast i förbindelse med adverbet *illa*, mest i part. pass., t. ex.: *Min rock är illa m-ren.*

MEDFART, c. 3. Sätt att behandla, handtera. Alltid i dålig mening, t. ex.: *Elak, våldsam, grym, ovärdig m.*

MEDFRIARE, m. 3. Medtäflare i frieri.

MEDFÅ, v. a. 2. (böjes som *Få*) Bekomma med sig. *Han m-fick en betydlig summa till resekostnaderna.* — Äfv. *Få med sig.*

MEDFÅNGE, m. 2. pl. — *fångar.* Kamrat i fångenskapen.